

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci žalobce **Těhotenská móda s. r. o.**, se sídlem Oldřichova 247/9, Praha 2, proti žalovanému **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. ČOI 84642/15/O100/4000/14/15/Ad/Št, ve věci pokuty za porušení zákona o ochraně spotřebitele,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žalobní námitky

Žalobce se svou žalobou doručenou původně Městskému soudu v Praze dne 28. 11. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. ČOI 84642/15/O100/4000/14/15/Ad/Št ze dne 29. 9. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 7. 2015 č. j. ČOI 75737/15/4000. Napadeným rozhodnutím bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nahrazeno slovo „zboží“ slovem „kočárek pro

panenky TAKO 10“ a dále byla vypuštěna část pasáže prvostupňového rozhodnutí; prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno ve výroku o vině žalobce správním deliktem a ve výroku o uložené úhrnné pokutě 8.000,- Kč a povinnosti zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním, který spatřoval v tom, že žalobci je ve výroku vytýkáno, že nabízel předmětný kočárek „skladem“, ačkoliv skladem ve skutečnosti nebyl, a současně žalovaný v odůvodnění dovodil, že kočárek byl poškozen a prodán jinému zájemci, což jsou tvrzení navzájem se vylučující.

Dále napadenému rozhodnutí vytkl, že žalovaný neprokázal nefunkčnost stránek žalobce týkající se reklamačního řádu. Tato skutečnost byla dokazována nepravomocným výrokem prvostupňového rozhodnutí a žalobce se nezabýval tím, zda stránky byly vskutku dlouhodobě nefunkční z důvodu na straně žalobce.

Namítl dále, že se žalovaný nezabýval likvidačním charakterem uložené pokuty pro žalobce a nijak se nepokusil finanční situaci žalobce zkoumat.

Žalovaného označil za podjatého, neboť nesprávně hodnotí důkazy a odmítá provést důkazy ve prospěch žalobce.

Nakonec namítl „střet zájmů“ žalovaného, spotřebitelka – objednatelka předmětného kočárku - byla zaměstnankyní žalovaného.

II. Stanovisko žalovaného

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že má za prokázané, že žalobce uvedl nepravdivý údaj o dostupnosti svého výrobku – předmětného kočárku, když uvedl, že kočárek je skladem, ačkoliv skladem nebyl. Není pravdou, že by žalobci bylo kladeno za vinu, že o poškozený kočárek neměla zaměstnankyně žalovaného zájem, nadto spotřebitelce – inspektorce ČOI nebylo žádným způsobem sděleno, že objednané zboží je poškozené a nebyla dotázána, zda má i přesto o zboží zájem. Naopak jí žalobce sdělil, že objednané zboží žalobce nemá a mít nebude. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzeným střetem zájmů, neboť inspektorka ČOI prováděla kontrolu v rámci zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, k čemuž měla pověření. Nefunkčnost webových stránek žalobce byla dostatečně prokázána odkazem na nefunkční reklamační řád s datem pořízení tohoto odkazu 19. 8. 2014. Na nefunkčnost reklamačního řádu upozornila i třetí osoba - spotřebitelka podávající podnět na neinformování o právech při uplatnění reklamace, proto má žalovaný za to, že se nejednalo o krátkodobý výpadek serveru. Konečně, žalovaný se při ukládání pokuty finanční situaci žalobce zabýval, odkázal na napadené rozhodnutí na stranu pět, druhý odstavec.

III. Posouzení krajským soudem

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odstavce 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí

v souladu s ustanovením § 75 odstavce 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odstavce 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

a) Skutkový stav

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 8. 2014 obdržel správní orgán I. stupně od Ing. P. B. e-mail upozorňující na nebezpečnou dětskou židličku od žalobce a na porušení povinnosti žalobce mj. informovat spotřebitele o jeho právech při reklamaci zboží, neboť webová stránka na <http://www.bebinka.cz/informace/dodanizbozi/reklamacni-rad/> je prázdná.

Dne 19. 8. 2014 M. K., inspektorka správního orgánu I. stupně, v pozici spotřebitelky, objednala u žalobce kočárek pro panenky TAKO 10 za 1.499,- Kč. Kočárek byl inzerován v době objednávky dne 19. 8. 2014 v 8:58 hodin na internetových stránkách žalobce www.bebinka.cz, s poznámkou, že je „skladem“ (tato skutečnost mezi účastníky není sporná). V obchodních podmínkách, zveřejněných na týchž internetových stránkách téhož dne, je v sekci „kupní smlouva“ uvedeno, že *„uzavřením kupní smlouvy kupující stvrzuje, že se seznámil s těmito obchodními podmínkami včetně reklamačního řádu, a že s nimi souhlasí. Na tyto obchodní podmínky a reklamační řád je kupující dostatečných způsobem před vlastním uskutečněním objednávky upozorněn a má možnost se s nimi seznámit“*. Po otevření odkazu „reklamační řád“ byla však stránka prázdná, což vyplývá z tisku této stránky ze dne 19. 8. 2014.

Dne 29. 8. 2014 inspektorka M. K. e-mailem urgovala u žalobce vyřízení objednávky. Na urgenci žalobce reagoval rovněž e-mailem z téhož dne tak, že z důvodu probíhající dovolené může být zboží vyexpedováno dne 2. 9. 2014 a současně žádá o sdělení, zda na zboží bude čekat. Dne 1. 9. 2014 žalobce e-mailem sdělil M.K., že zboží bohužel skladem nemá a mít nebude a současně vyjádřil omluvu.

Dne 2. 9. 2014 byl vůči žalobci učiněn první kontrolní úkon při kontrole dodržování ustanovení zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOS), zaměřené na šetření podnětu spotřebitelky, týkající se vysoké dětské židle 4BABY Kid Africe, dále na kontrolu dodržování povinností žalobce jako prodávajícího při nabídce a prodeji výrobků prostřednictvím internetového obchodu (e-shopu www.bebinka.cz) a dále zaměřené na dodržení povinností žalobce při vyřízení při objednávce inspektorky žalovaného ze dne 19. 8. 2014 kočárku pro panenky TAKO 10. Kontrola byla ukončena dne 23. 9. 2014. V protokole je mj. konstatováno, že stránky www.bebinka.cz již nefungují jako e-shop, že odkaz na reklamační řád na stránkách žalobce www.bebinka.cz ze dne 19. 8. 2014 byl nefunkční, a že u kočárku pro panenky TAKO 10 byl dne 19. 8. 2014 nepravdivý údaj o jeho dostupnosti, když bylo uvedeno, že je „skladem“, ač tomu tak nebylo.

Dne 8. 6. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl příkazem č. j. 326P-40/15/KOŽ/Inf tak, že žalobce shledal vinným ze spáchání dvou správních deliktů, a to porušení povinnosti řádně informovat spotřebitele o podmínkách a způsobu

uplatnění práva z vadného plnění, spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, vyplývající z § 13 ZOS, a tím vinným správním deliktem podle § 24 odstavce 7 písm. k) ZOS, a dále porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik podle § 4 odstavce 3 ve vazbě na § 5 odstavce 1 písm. a) ZOS, když uvedl nepravdivý údaj o dostupnosti zboží tím, že zboží je skladem, i když tato dostupnost nebyla ze strany žalobce naplněna, a tím vinným ze správního deliktu podle § 24 odstavce 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. k) ZOS, a byla mu uložena úhrnná pokuta ve výši 8.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto příkazu podal žalobce včas odpor, který neobsahoval odůvodnění.

Následně shodně rozhodl správní orgán I. stupně citovaným prvostupňovým rozhodnutím, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, ve kterém namítal jednak nedostatečně zjištěný skutkový stav k tomu, zda kočárek byl či nebyl skladem, dále neprokázání tvrzení, že odkaz byl nefunkční, popř. nedostupný a ani jaký odkaz má být nedostupný, a dále nepřihlídnutí k ekonomické situaci žalobce při ukládání pokuty a jaký bude mít výše pokuty vliv na ekonomiku společnosti.

O tomto odvolání žalobce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

V průběhu řízení žalobce vznesl námitku podjatosti paní Mgr. M. K. a pana L. V., kteří kontrolu u žalobce prováděli, a jeho námitka nebyla shledána důvodnou rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 17. 10. 2014 č. j. ČOI 113987/14/4000 a toto rozhodnutí žalovaný potvrdil dne 16. 12. 2014 pod č. j. ČOI 123455/14/O/100/4000/14/Ad/Št.

b) Posouzení žalobních bodů

Podle § 4 odstavce 1 ZOS, ve znění účinném do 27. 12. 2015, tedy ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, je *obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavkem odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil*. Podle § 4 odstavce 3 ZOS se *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytnutí služeb či práce zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*. Podle § 5 odstavce 1 písm. a) ZOS je *obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj*.

Podle § 13 ZOS, *prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit*.

Podle § 24 odstavce 1 písm. a) ZOS, *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik*.

Podle § 24 odstavce 7 písm. k) ZOS, *prodávající se dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13*.

Mezi účastníky není sporné, že dne 19. 8. 2014, kdy inspektorka ČOI, v pozici spotřebitelky, objednala u žalobce předmětný kočárek pro panenky, byl tento nabízen

s dostupností „skladem“, a že objednávka byla sice potvrzena, ale nebyla vyřízena do 1. 9. 2014, kdy žalobce sdělil inspektorce ČOI, že předmětný kočárek už není skladem a ani nebude k dispozici. Údaj o dostupnosti „skladem“ byl tedy nepravdivý; uvedl-li žalobce, že kočárek nemá skladem, nemůže být současně pravdivé tvrzení, že kočárek skladuje. Žalobce jako prodávající měl povinnost poskytovat o zboží prodávaném prostřednictvím internetového obchodu pravdivé informace, a pokud u nabízeného zboží uvedl jeho dostupnost „skladem“, byl povinen ji uvést pouze tehdy, pokud by odpovídala skutečnosti, tedy byla pravdivá. Nebylo tomu tak a žalobce tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu klamavé obchodní praktiky podle shora citovaného § 5 odstavce 1 písm. a) ZOS.

Klamavá obchodní praktika je podle shora citovaného ustanovení § 4 odstavce 3 ZOS vždy obchodní praktikou nekalou a není již nutné zabývat se naplněním tzv. generální klauzule uvedené v § 4 odstavce 1 ZOS, tedy zda je v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilá podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. K témuž závěru dospěla judikatura, např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014 č. j. 7 As 110/2014 – 52 nebo ze dne 27. 9. 2017 č. j. 4 As 146/2017-35. Ačkoliv tedy není nutné se v případě nepravdivého údaje zabývat tím, zda byl způsobilý ovlivnit chování spotřebitele, správní orgán I. stupně i žalovaný se přesto dopady poskytnuté nepravdivé informace na chování spotřebitele zabývali a dovodili, že nepravdivá informace o dostupnosti zboží skladem mohla vést k rozhodnutí o obchodní transakci, kterou by spotřebitel jinak neučinil. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Je totiž zřejmé a odpovídá racionálnímu chování, že při rozhodování o objednání v e-shopu je dostupnost zboží jedním z kritérií, které spotřebitel zohledňuje a že spíše dá přednost zboží, které je skladem, než zboží, které bude např. teprve objednáno, popř., jehož dostupnost je v délce několika dnů či neznámá. Pro naplnění skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky však postačuje, že žalobce užil nepravdivého údaje. Pro úplnost soud dodává, že zákon o ochraně spotřebitele chrání nejen samotné spotřebitele, ale nepřímě také ostatní soutěžitele. Pokud žalobce uvedl, že předmětný kočárek má skladem, ačkoliv tak tomu nebylo, ať již z jakéhokoliv důvodu, získal tím konkurenční výhodu oproti ostatním soutěžitelům – provozovatelům e-shopu, kteří by uvedli v nabídce správný údaj, např. dostupnost na dožádání, příp. dostupnost do 10 dnů apod.

Následné tvrzení žalobce, poskytnuté při kontrole, že kočárek byl poškozen a prodán jinému spotřebiteli, a za jakých podmínek, je pro posouzení naplnění této skutkové podstaty klamavé obchodní praktiky bezvýznamné, neboť podstatné je, zda se spotřebiteli dostalo pravdivého údaje. V posuzovaném případě tomu tak nebylo. Nezabýval-li se žalovaný blíže pravdivostí tvrzení žalobce o poškození kočárku a jeho následným prodejem a převzal – li je bez dalšího do svého rozhodnutí¹ a dále jej jako obranu žalobce posoudil, nezpůsobuje to rozpor mezi výrokovou částí a jeho odůvodněním, resp. rozpor v odůvodnění rozhodnutí, neboť tato skutečnost, ať již byla prokázána či nikoliv, nemá na posouzení věci žádný vliv.

¹ na straně 4 se žalovaný vyjadřuje k následnému prodeji takto: „Dále odvolací orgán upřesňuje, že meritem projednávané věci není skutečnost, že předmětný výrobek byl prodán jinému spotřebiteli, nýbrž je odvolateli kladeno za vinu, že uvedl nepravdivý údaj o dostupnosti zboží „skladem“, i když tato dostupnost nebyla ze strany prodávajícího naplněna, což vyplývá z emailové korespondence mezi odvolatelem a spotřebitelkou (inspektorkou ČOI)…”

Použitím této nekalé praktiky se žalobce v pozici prodávajícího dopustil správního deliktu podle shora citovaného § 23 odstavce 1 písm. a) ZOS, což žalovaný i správní orgán I. stupně správně dovodili.

Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že akceptací nabídky žalobce ze strany inspektorky došlo ve smyslu ustanovení § 1725 resp. § 1745 zákona č. 89/2012 Sb. k uzavření kupní smlouvy a žalobce byl smluvně vázán tuto smlouvu splnit.

Námítka žalobce, že napadené rozhodnutí trpí rozpory mezi výrokem a odůvodněním tak není důvodná.

Soud neshledal důvodnou ani námitku neprokázání nefunkčnosti stránek žalobce resp. odkazu na reklamační řád. Žalovaný a před ním správní orgán I. stupně vyšli ze zjištění učiněného 19. 8. 2014, kdy po otevření odkazu „reklamační řád“ na stránkách žalobce se objevila prázdná stránka. Dlouhodobost tohoto stavu žalovaný a správní orgán I. stupně dovodili z toho, že na stejný nedostatek si stěžovala třetí osoba již dne 5. 8. 2014. Nicméně pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odstavce 7 písm. k) ZOS se nevyžaduje dlouhodobost či opakovanost jednání v rozporu s povinností informovat spotřebitele podle § 13 ZOS. Postačí tedy, pokud žalobce jako prodávající neinformoval spotřebitele pouze dne 19. 8. 2014 v případě objednávky učiněné inspektorkou ČOI. Žalovanému a správnímu orgánu I. stupně lze vytknout formulační nepřesnost, kdy ve výroku rozhodnutí uvádí, že „odkaz na „Reklamační řád“ nebyl funkční“, což přesně neodpovídá zjištěnému stavu, kdy odkaz funkční byl, ale zobrazená stránka neobsahovala žádné sdělení. Podle názoru krajského soudu nicméně tato formulační nepřesnost neznemožňuje podřazení zjištěného skutkového stavu pod shora citované ustanovení § 24 odstavce 7 písm. k) ZOS, neboť žalobce spotřebiteli při prodeji jeho zboží informace, jak byl povinen podle § 13 ZOS, neposkytl.

K žalobní námitce „podjatosti“ žalovaného a nemožnosti ve věci vést řádné správní řízení z důvodu nesprávného hodnocení důkazů a neochotě provést důkazy ve prospěch žalobce krajský soud uvádí, že podjatostí se ve smyslu ustanovení § 14 odstavce 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) rozumí poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení či jejich zástupcům, na základě kterého lze důvodně předpokládat, že má zájem na výsledku řízení. Hodnocení důkazů a provedení či neprovedení důkazů správním orgánem podléhá přezkoumání soudem v rámci žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s., jak tomu je i v posuzovaném případě, a není-li dostatečné či v souladu se zákonem provedené, může být důvodem pro zrušení rozhodnutí, není však podjatostí. Žalobní námitka tak není důvodná.

Žalobce dále namítl „střet zájmů“ u žalovaného a správního orgánu I. stupně z důvodu, že spotřebitelka je zaměstnankyní správního orgánu I. stupně. K tomu je nutno uvést, že České obchodní inspekce je orgánem státní správy a tuto vykonává tím, že podle § 2 odstavce 1 zákona č. 64/1986 Sb., ve znění účinném do 27. 12. 2015, kontroluje právnické a fyzické osoby prodávající nebo dodávající výrobky a zboží na vnitřní trh, poskytující služby nebo vyvíjející jinou podobnou činnost na vnitřním trhu. Je přitom oprávněna kontrolovat podle odstavce 2 písm. c) dodržování ostatních podmínek stanovených zvláštními právními předpisy, nebo jinými

závaznými opatřeními pro provozování nebo poskytování činností uvedených v odstavci 1, tedy též dodržování zákona na ochranu spotřebitele. K plnění kontrolních úkonů České obchodní inspekce jsou pověřeni její zaměstnanci (§ 4 tohoto zákona). Provedla-li inspektorka České obchodní inspekce kontrolní nákup v rámci kontroly dodržování podmínek zákona o ochraně spotřebitele, postupovala tak v rámci pravomoci České obchodní inspekce a nejedná se o střet zájmů, ale o výkon státní správy. Žalobní námitka rovněž není důvodná.

Krajský soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce, týkající se výše uložené pokuty. Lze přisvědčit žalobci, že správní orgán I. stupně i žalovaný jsou povinni zohlednit majetkové poměry žalobce při ukládání pokuty, ačkoliv toto kritérium zákon výslovně nepředpokládá, neboť, jak dovedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2010-133, tato povinnost vyplývá z ústavně právního korektivu zákazu likvidačního charakteru pokuty. V tomto rozhodnutí však Nejvyšší správní soud rovněž dovedl, že při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritéria v podobě osobních majetkových poměrů pachatele, se správní orgán nemusí zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základě poznatků o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde závažnost páchaného deliktu, či další relevantní okolnosti vyžadují v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoliv však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky (srov. bod 31 odůvodnění tohoto usnesení). To platí nejen pro ukládání pokut fyzickým osobám, ale i právnickým osobám. Nejvyšší správní soud se vyjádřil rovněž k důkazní povinnosti tak, že správní orgán je sice povinen zjistit všechny okolnosti ve prospěch i neprospěch účastníka řízení, pokud však jde o prokázání vlastních tvrzení, má důkazní břemeno účastník řízení (§ 52 s. ř.). Tedy záleží především na účastníku řízení, zda projeví zájem na tom, aby uložená pokuta pro ni neměla likvidační důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto reálným způsobem doloží. Pokud tak účastník řízení neučiní, naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení.

V posuzované věci ze správního spisu nevyplývá žádná indicie k likvidačnímu charakteru uložené pokuty ve výši 8.000,- Kč, s ohledem na to, že žalobce je právnickou osobou s. r. o. s minimální výší základního kapitálu ve výši 200.000,- Kč. Žalovaný se proto nebyl povinen možným likvidačním charakterem uložené pokuty zabývat. Z ustavení § 24b odst. 2 ZOS nevyplývá, že by při ukládání pokuty mělo být přihlíženo k majetkovým poměrům pachatele, a žalovaný proto nebyl ani povinen se blíže zabývat majetkovými poměry žalobce. Za této situace bylo na žalobci, aby tvrdil a současně doložil, že jeho ekonomická situace je taková, že pokuta ve výši 8.000,- Kč může být nepřiměřená, neboť by mohla mít likvidační účinek. Žalobce nic takového nepřednesl, a to ani v odvolání, a to ani v žalobě. Za této situace při konstatování, že správní orgán I. stupně i žalovaný uložili pokutu v zákonném

rozmezí, respektovali kritéria pro její ukládání a přihlédli k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem, pokutu uložili přezkoumatelným způsobem, ve správné výši a ani tato námitka není důvodná.

Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 2. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu